Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

22. prosince 2017 *

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Postupy předávání mezi členskými státy – Podmínky výkonu – Důvody, pro které je možné výkon odmítnout – Článek 4a odst. 1 vycházející z rámcového rozhodnutí 2009/299/SVV – Zatýkací rozkaz vystavený za účelem výkon trestu odnětí svobody – Pojem ‚soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí' – Rozsah – Osoba pravomocně odsouzená k trestu odnětí svobody v řízení, kterého se osobně zúčastnila – Trest, jehož výkon byl následně zčásti odložen v závislosti na splnění určitých podmínek – Následné řízení, v němž byl odklad odvolán z důvodu nesplnění těchto podmínek – Řízení o odvolání, které proběhlo bez účasti dotčené osoby"

Ve věci C-571/17 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 28. září 2017, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, v řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na

Sameta Ardice,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. listopadu 2017,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Openbaar Ministerie K. van der Schaftem a U. E. A. Weitzel, jako zmocněnci,

– za S. Ardice T. O. M. Diebenem, L. J. Woltringem a J. W. Ebbinkem, advocaten,

– za nizozemskou vládu J. Langerem a M. K. Bulterman, jako zmocněnci,

– za německou vládu T. Henzem a M. Hellmannem, jako zmocněnci,

– za Irsko G. Hodge, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s G. Mullan, BL,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za Evropskou komisi R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 20. prosince 2017,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).

2 Tato žádost byla předložena v souvislosti s výkonem – v Nizozemsku – evropského zatýkacího rozkazu vydaného Staatsanwaltschaft Stuttgart (státní zastupitelství ve Stuttgartu, Německo) na Sameta Ardice za účelem výkonu dvou trestů odnětí svobody v Německu.

Právní rámec

Mezinárodní právo

3 Článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), nadepsaný „Právo na spravedlivý proces“, stanoví:

„1. Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. […]

2. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

3. Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva:

a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu;

b) mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby;

c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují;

d) vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě;

e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.“

Unijní právo

Listina

4 Články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) jsou součástí hlavy VI Listiny, nadepsané „Soudnictví“.

5 Článek 47 Listiny, nadepsaný „Právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces“, zní:

„Každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.

Každý má právo, aby jeho věc byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, předem zřízeným zákonem. Každému musí být umožněno poradit se, být obhajován a být zastupován.

[…]“

6 Ve vysvětleních k Listině základních práv (Úř. věst. 2007, C 303, s. 17) je v souvislosti s čl. 47 druhým pododstavcem Listiny uvedeno, že toto ustanovení odpovídá čl. 6 odst. 1 EÚLP.

7 Článek 48 Listiny, nadepsaný „Presumpce neviny a právo na obhajobu“, stanoví:

„1. Každý obviněný se považuje za nevinného, dokud jeho vina nebyla prokázána zákonným způsobem.

2. Každému obviněnému je zaručeno respektování práv na obhajobu.“

8 Vysvětlení zmíněná v bodě 6 tohoto rozsudku v tomto ohledu uvádí toto:

„Článek 48 má totožné znění jako čl. 6 odst. 2 a 3 EÚLP […]

[…]

V souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny má toto právo stejný smysl a rozsah jako právo zaručené EÚLP.“

9 V článku 52 Listiny, nadepsaném „Rozsah a výklad práv a zásad“, je uvedeno:

„[…]

3. Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným [EÚLP], jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.

[…]

7. Soudy Unie a členských států náležitě přihlížejí k vysvětlením vypracovaným jako pomůcka pro výklad této listiny.“

Rámcová rozhodnutí 2002/584 a 2009/299

10 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

11 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí upravují taxativně důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

12 Rámcové rozhodnutí 2009/299 upřesňuje důvody, na jejichž základě může vykonávající justiční orgán členského státu odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu v případě, že se dotyčná osoba nezúčastnila soudního jednání.

13 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2009/299, nadepsaný „Účel a oblast působnosti“, zní:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je posílit procesní práva osob v trestním řízení, usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech a zejména zlepšit vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy.

2. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy, včetně práva osob, proti nimž je vedeno trestní řízení, na obhajobu, a veškeré související povinnosti justičních orgánů zůstávají nedotčeny.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím se zavádějí společná pravidla pro uznávání nebo výkon soudních rozhodnutí v jednom členském státě (vykonávající členský stát), byla-li vydána jiným členským státem (vydávající členský stát) v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně […]“

14 Článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 byl do tohoto rozhodnutí vložen článkem 2 rámcového rozhodnutí 2009/299 a je nadepsaný „Rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotyčná osoba nezúčastnila osobně“. Jeho odstavec 1 zní:

„Vykonávající soudní orgán může rovněž odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, pokud se osoba nezúčastnila osobně soudního jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že osoba v souladu s dalšími procesními požadavky vymezenými vnitrostátním právem vydávajícího členského státu:

a) byla včas
   i) osobně předvolána, a tudíž informována o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzala úřední informaci o plánovaném datu a místu konání jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděla,

   a

ii) byla informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní,

nebo

b) věděla o plánovaném jednání soudu a zmocnila svého právního zástupce, kterého si sama zvolila nebo který jí byl ustanoven státem, aby ji na jednání soudu obhajoval, a tímto zástupcem byla skutečně na jednání soudu obhajována

nebo

c) poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí a byla výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci [přezkoumání věci samé] včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí [, přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit]:
i) výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne,

nebo
ii) nepodala návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě;

nebo

d) neobdržela osobně toto rozhodnutí, avšak:
i) toto rozhodnutí jí bude osobně doručeno neprodleně po jejím předání a bude výslovně informována o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci [přezkoumání věci samé] včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí [, přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit],

a
ii) bude informována o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkací rozkaz.“

15 Článek 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:

„Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;

b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;

c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;

d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;

e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;

f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;

g) pokud možno jiné následky trestného činu.“

16 Článek 15 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.

2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.

3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.“

Vnitrostátní právo

Nizozemské právo

17 Overleveringswet (zákon o předávání osob) ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195), provádí rámcové rozhodnutí 2002/584 do nizozemského práva.

18 Článek 12 tohoto zákona zní:

„Předání bude odmítnuto, pokud je účelem evropského zatýkacího rozkazu zajistit výkon rozsudku vydaného na jednání, kterého se obžalovaný nezúčastnil osobně, a pokud evropský zatýkací rozkaz neuvádí, že v souladu s procesními požadavky vystavujícího členského státu:

a) byl obžalovaný včas osobně předvolán, a tudíž informován o plánovaném datu a místu konání jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí, nebo jiným způsobem skutečně převzal úřední informaci o plánovaném datu a místu konání tohoto jednání soudu tak, aby bylo možné jednoznačně určit, že o plánovaném jednání soudu věděl, a byl informován, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se jednání soudu nezúčastní, nebo

b) byl obžalovaný informován o jednání soudu a zmocnil svého právního zástupce, kterého si sám zvolil, nebo který mu byl ustanoven státem, aby jej obhajoval, a byl tímto zástupcem na jednání soudu skutečně obhajován, nebo

c) poté, co bylo obžalovanému doručeno rozhodnutí a byl výslovně informován o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání věci samé včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, přičemž dotčená osoba má právo se těchto příslušných řízení zúčastnit:
   1°. výslovně uvedl, že rozhodnutí nenapadne, nebo
   2°. nepodal návrh na obnovení řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě, nebo

d) obžalovaný neobdržel osobně toto rozhodnutí, avšak
   1° toto rozhodnutí mu bude osobně doručeno neprodleně po jeho předání a bude výslovně informován o svém právu na obnovení řízení nebo odvolání, které umožňují opětovné přezkoumání skutkové podstaty věci včetně nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí,
   2° bude informován o lhůtě, ve které musí podat návrh na obnovení řízení nebo odvolání, jak stanoví příslušný evropský zatýkací rozkaz.“

Německé právo

19 Ustanovení § 56a Strafgesetzbuch (trestní zákoník, dále jen „StGB“) uvádí:

„1. Délku zkušební doby stanoví soud. Nesmí však překročit pět let nebo být kratší než dva roky.

2. Zkušební doba začíná běžet okamžikem, kdy rozhodnutí o odkladu výkonu trestu nabylo právní moci. Délka zkušební doby může být dále zkrácena na minimum nebo před jejím uplynutím prodloužena na maximum.“

20 Ustanovení § 56b StGB stanoví:

„1. Soud může odsouzenému uložit podmínky, které musí splnit v rámci nápravy způsobené škody. Odsouzenému nemohou být uloženy nesplnitelné podmínky.

2. Soud může uložit odsouzenému povinnost nahradit dle svých schopností škodu způsobenou spáchaným trestným činem, povinnost zaplatit peněžitou částku ve prospěch veřejně prospěšné instituce, je-li to vhodné s ohledem na povahu činu a osobnost pachatele, povinnost vykonat prospěšné práce nebo složit peněžitou částku do státní pokladny.

[…]“

21 Ustanovení § 56c StGB zní takto:

„1. Soud odsouzenému uděluje pokyny pro celou délku zkušební doby, potřebuje-li takovou pomoc, aby se znovu neodpustil trestné činnosti. Odsouzenému nemohou být v tomto ohledu uloženy nesplnitelné povinnosti zasahující do jeho způsobu života.

2. Soud může mimo jiné nařídit, aby odsouzený plnil povinnosti týkající se pobytu, vzdělávání, práce nebo volného času či uspořádání jeho finančních záležitostí, hlásil se v určených lhůtách u soudu nebo na jiném místě, aby nekontaktoval, neudržoval kontakt, nezaměstnával, nevzdělával či neposkytoval ubytování oběti či určitým osobám nebo osobám z určité skupiny osob, které by mu mohly zavdat příležitost k páchání další trestné činnosti či ho k ní podněcovat, aby nevlastnil či nepředal do úschovy jinému určité předměty, které by mu mohly zavdat příležitost ke páchání další trestné činnosti či ho k ní podněcovat, nebo aby plnil vyživovací povinnost.

[…]“

22 Ustanovení § 56d StGB stanoví:

„1. Je-li vhodné tak učinit za účelem zabránění páchání trestné činnosti, soud podřídí osobu dohledu a vedení probačního úředníka na celou dobu trvání zkušební doby či na její část.

2. Soud udělí pokyn podle odstavce 1 zpravidla v případě, že odloží výkon trestu odnětí svobody na delší dobu než devět měsíců a odsouzený dosud nedosáhl věku dvaceti sedmi let.

3. Probační úředník odsouzeného vede a pomáhá mu. Ve spolupráci se soudem dohlíží na dodržování podmínek a pokynů, jakož i na nabídky a sliby a v soudem stanovených lhůtách podává zprávy o tom, jaký odsouzený vede život. Probační úředník informuje soud o hrubém či soustavném porušování podmínek, pokynů, nabídek či slibů.

[…]“

23 Ustanovení § 56f StGB, nadepsané „Odvolání odkladu“, stanoví:

„1. Soud odklad odvolá, pokud odsouzený spáchá ve zkušební době trestný čin a ukáže se tak, že očekávání, na jehož základě došlo k odkladu výkonu trestu, nebylo naplněno, pokud hrubě či trvale porušuje pokyny, nebo se vyhýbá dohledu a vedení probačního úředníka, čímž vyvolává obavy, že se znovu dopustí trestné činnosti, nebo pokud hrubě či trvale porušuje podmínky. […]

2. Soud odklad neodvolá, postačí-li uložit dodatečné podmínky či vydat pokyny, a to konkrétně podrobení odsouzeného dohledu probačního úředníka či prodloužení zkušební doby nebo dohledu. V druhém případě nelze zkušební dobu prodloužit o více než polovinu z původně uložené délky zkušební doby.

[…]“

24 Ustanovení § 57 StGB, nadepsané „Odklad výkonu zbytku trestu odnětí svobody s pevně stanovenou trestní sazbou“, stanoví:

„1. Po vykonání dvou třetin uloženého trestu, avšak nejdříve po dvou měsících, může soud se souhlasem odsouzeného a s ohledem na to, zda je k tomu dán důvod z hlediska veřejné bezpečnosti, rozhodnout o odkladu zbytku trestu odnětí svobody s pevně stanovenou trestní sazbou. Soud rozhodne zejména s ohledem na osobnost odsouzeného, jeho minulost, okolnosti, za jakých spáchal trestný čin, význam zákonem chráněného právního zájmu, který by byl ohrožen v případě recidivy, chování odsouzeného ve výkonu trestu, jeho životní podmínky a očekávaný dopad, který na něj bude mít odklad výkonu trestu.

2. Po vykonání poloviny trestu odnětí svobody s pevně stanovenou trestní sazbou, avšak nejdříve po šesti měsících, může soud rozhodnout o podmíněném odkladu výkonu zbytku trestu odnětí svobody, pokud jde u odsouzeného o první výkon trestu odnětí svobody nepřesahující dva roky, nebo pokud z celkového posouzení spáchaného trestného činu, osobnosti pachatele a jeho vývoje ve výkonu trestu vyplývá, že jsou dány zvláštní okolnosti a jsou splněny další podmínky stanovené v odstavci 1.

3. Ustanovení § 56a až 56e se použijí obdobně; i když je zkušební doba později zkrácena, musí dosahovat délky zbývajícího trestu. Vykonal-li odsouzený nejméně jeden rok z trestu před podmíněným odkladem výkonu jeho zbytku, soud jej v zásadě podřídí dohledu a vedení probačního úředníka na celou zkušební dobu či na její část.

4. Dojde-li k započítání trestu odnětí svobody, má se za to, že byl trest vykonán ve smyslu odstavců 1 až 3.

5. Ustanovení § 56f a 56g se použijí obdobně. Soud odvolá odklad výkonu trestu i v případě, že v období mezi odsouzením a rozhodnutím o odkladu výkonu trestu odsouzený spáchá trestný čin, jenž soud nemohl vzít v úvahu z věcných důvodů v okamžiku, kdy rozhodoval o odkladu vykonatelnosti, a s ohledem na nějž by odklad jinak nepovolil; za odsuzující rozsudek se považuje rozsudek, v němž byla naposledy posouzena skutková zjištění.

6. Soud může upustit od podmíněného odkladu výkonu zbytku časově omezeného trestu odnětí svobody, jestliže odsouzený uvede nedostatečné či nepravdivé informace o místě, kde se nacházejí předměty získané trestným činem, které mohou být předmětem propadnutí.

[…]“

25 Ustanovení § 33a Strafprozeßordnung (trestní řád, dále jen „StPO“), nadepsané „Navrácení do výchozího stavu, pokud nebylo přiznáno právo na to být vyslechnut, stanoví:

„Pokud soud při přijímání usnesení porušil právo účastníka řízení být vyslechnut způsobem, který má vliv na rozhodnutí, a pokud proti usnesení nelze podat opravný prostředek či se jinak domoci nápravy právní cestou, vrátí usnesením z moci úřední nebo z podnětu účastníka řízení do stavu, v němž se nacházelo před přijetím rozhodnutí, je-li účastníkovi řízení nadále působena újma. Ustanovení § 47 se použije obdobně.“

26 Ustanovení § 35 StPO, nadepsané „Komunikace“, zní takto:

„1. Rozhodnutí vydaná za přítomnosti dotčené osoby jí jsou oznámena vyhlášením. Kopie jí bude vydána na vlastní žádost.

2. Ostatní rozhodnutí jsou oznamována doručením. V případě, že oznámením rozhodnutí nepočíná běžet lhůta, nemusí mít oznámení zvláštní formu.

3. Osoba, která se nenachází na svobodě, může požádat, aby jí byl doručovaný dokument přečten.“

27 Ustanovení § 37 StPO, nadepsané „Postup pro doručování“, stanoví:

„1. Pro doručování platí obdobně úprava stanovená v občanském soudním řádu.

2. Dochází-li k doručení jednomu účastníkovi řízení prostřednictvím několik osob oprávněných k přijetí zásilky, lhůta počíná běžet ode dne doručení poslední osobě.

[…]“

28 Ustanovení § 40 StPO, nadepsané „Doručení zveřejněním“, stanoví:

„1. Doručení zveřejněním je možné v případě, že obžalovanému, kterému dosud nebylo doručeno předvolání k hlavnímu líčení, nelze doručit v Německu předepsanou formou a úprava doručování do ciziny se jeví jako neproveditelná nebo předem odsouzená k nezdaru. Má se za to, že k doručení došlo dva týdny ode dne zveřejnění na úřední desce.

2. Pokud již bylo obžalovanému doručeno předvolání k hlavnímu líčení, doručení zveřejněním je přípustné v případě, že mu nelze doručit v Německu předepsanou formou.

3. Doručení zveřejněním je přípustné v řízení o odvolání podaném obžalovaným, jestliže mu nelze doručit na adresu posledního doručení nebo na adresu, kterou obžalovaný naposledy uvedl jako adresu pro doručování.“

29 Ustanovení § 311 StPO, nadepsané „Okamžitý opravný prostředek“, stanoví:

„1. Pro okamžité opravné prostředky platí následující zvláštní úprava.

2. Opravný prostředek musí být podán do jednoho týdne; lhůta počíná běžet dnem oznámení rozhodnutí (§ 35).

3. Soud nemá pravomoc měnit své rozhodnutí napadené opravným prostředkem. Opravný prostředek však připustí v případě, že vůči osobě podávající opravný prostředek použil skutečnosti či důkazy, ohledně nichž tato dosud nebyla vyslechnuta, a pokud na základě následného vyjádření této osoby považuje opravný prostředek za opodstatněný.“

30 Ustanovení § 453 StPO, nadepsané „Následné rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu zbytku trestu nebo o napomenutí“, stanoví:

„1. Následné rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu zbytku trestu nebo o napomenutí (§§ 56a až 56 g, § 58, § 59a a § 59b StGB) přijímá soud usnesením bez ústní části řízení. Státní zástupce a obžalovaný musí být vyslechnuti. Ustanovení § 246a odst. 2 a § 454 odst. 2 čtvrtá věta se použijí obdobně. Pokud soud rozhodne o odvolání odkladu výkonu trestu z důvodu nedodržení podmínky či nesplnění pokynu, odsouzený musí být vyslechnut ústně. Pokud soud určil probačního úředníka, informuje jej o tom, že hodlá odvolat odklad výkonu trestu nebo trest prominout; soud jej informuje o tom, co se dozvěděl v jiných trestních řízeních, je-li to vhodné pro účely probačního dohledu.

2. Proti rozhodnutím podle odstavce 1 lze podat opravný prostředek. Tento opravný prostředek může vycházet pouze z protiprávnosti příkazu či následného prodloužení zkušební doby. Okamžitý opravný prostředek je přípustný proti odvolání odkladu výkonu trestu, podmíněnému upuštění od výkonu zbytku trestu, odvolání podmíněného upuštění a rozhodnutí, že postačuje varování (§§ 56f, 56 g, 59b StGB).“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

31 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že u předkládajícího soudu, Rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterodamu, Nizozemsko), podal officier van justitie bij de Rechtbank (státní zástupce při soudu, Nizozemsko) dne 13. června 2017 návrh na výkon evropského zatýkacího rozkazu, jejž vystavilo dne 9. května 2017 Staatsanwaltschaft Stuttgart (státní zastupitelství ve Stuttgartu).

32 Tento evropský zatýkací rozkaz zní na zatčení a předání S. Ardice, německého státního příslušníka s bydlištěm v Nizozemsku, pro účely výkonu dvou trestů odnětí svobody v délce jednoho roku a osmi měsíců – uložených v návaznosti na řízení, kterého se dotyčný osobně zúčastnil, pravomocnými rozsudky Amtsgericht Böblingen (okresní soud v Böblingen, Německo) ze dne 4. března 2009 a Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (okresní soud v Stuttgart-Bad Cannstatt, Německo) ze dne 10. listopadu 2010 – v Německu.

33 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že S. Ardic vykonal část z těchto dvou trestů, načež příslušné německé soudy rozhodly o odložení výkonu zbytku trestů. Nicméně rozhodnutími ze dne 4. dubna a ze dne 18. dubna 2013 Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (okresní soud v Stuttgart-Bad Cannstatt) odvolal uvedený odklad a nařídil výkon zbytku těchto trestů v délce 338 a 340 dní z toho důvodu, že dotyčný nesplnil předepsané podmínky a vyhýbal se dohledu a vedení svého probačního úředníka, jakož i dohledu soudu.

34 Předkládající soud vyvozuje z údajů uvedených v evropském zatýkacím rozkaze dotčeném ve věci v původním řízení, že S. Ardic se osobně nezúčastnil řízení, v nichž bylo rozhodnuto o odvolání uvedených rozhodnutí.

35 Uvedený evropský zatýkací rozkaz dále uvádí, že rozhodnutí o odvolání odkladu dotčená v původním řízení byla doručena pouze vyvěšením na úřední desce ve smyslu § 40 StPO, takže S. Ardic musí mít právo být vyslechnut *a posteriori* po vydání těchto rozhodnutí, což však nemá vliv na jejich vykonatelnost.

36 Samet Ardic potvrdil, že se neúčastnil řízení, v nichž bylo rozhodnuto o odvolání odkladu dotčeném v původním řízení, a uvedl, že pokud by znal datum a místo konání uvedeného řízení, dostavil by se, aby německé soudy přesvědčil, že nemají odklad odvolávat.

37 Podle předkládajícího soudu německé soudy odklad odvolají zejména v případě, že se odsouzený odmítá podrobit dohledu a vedení probačního úředníka nebo nedodržuje stanovené podmínky. Uvedené soudy naopak nesmí odklad odvolat, postačí-li uložit další podmínky či vydat pokyny nebo prodloužit zkušební dobu.

38 Z rozhodnutí o odvolání dotčených ve věci v původním řízení vyplývá, že Amtsgericht Stuttgart-Bad Cannstatt (okresní soud v Stuttgart-Bad Cannstatt) konstatoval, že uložení dodatečných podmínek či prodloužení zkušební doby nebylo dostatečné a k odvolání došlo v souladu se zásadou proporcionality.

39 Předkládající soud z toho dovozuje, že německý soud má při rozhodování o odvolání odkladu prostor pro uvážení, což mu umožňuje zohlednit situaci či osobnost dotčené osoby.

40 V této souvislosti tento soud uvádí, že v rozsudku ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), Soudní dvůr rozlišil opatření, kterými se mění výše uloženého trestu, a opatření týkající se postupů při výkonu trestu odnětí svobody. V bodě 85 tohoto rozsudku totiž Soudní dvůr uvedl, že podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva se čl. 6 odst. 1 EÚLP nepoužije na opatření týkající postupů při výkonu trestu odnětí svobody, a to „zejména postupů souvisejících s podmíněným propuštěním“.

41 V projednávaném případě přitom rozhodnutí o odvolání odkladu dotčená v původním řízení nezměnila výši trestů odnětí svobody uložených S. Ardicovi; jmenovaný musí vykonat tyto tresty v celé délce po odečtení části trestu, kterou již vykonal.

42 Podle názoru předkládajícího soudu z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že otázky týkající se výkonu trestu se netýkají oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP (rozsudky ESLP ze dne 17. září 2009, Enea v. Itálie CE:ECHR:2009:0917JUD007491201, bod 97, a ze dne 23. října 2012, Ciok v. Polsko, CE:ECHR:2012:1023DEC000049810, bod 38).

43 Tento přístup se shoduje též s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva týkající se výrazu „odsouzený“ ve smyslu čl. 7 odst. 1 EÚLP, podle které je tento výraz úzce spjat s pojmem „[rozhodnutí] o oprávněnosti trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP. Tento soud totiž rozhodl, že věci, ve kterých jde o výkon trestu, se netýkají takového obvinění (Rozsudky ESLP ze dne 10. července 2003, Grava v. Itálie, CE:ECHR:2003:0710JUD004352298, bod 51, a ze dne 23. října 2012, Gíza v. Polsko, CE:ECHR:2012:1023DEC000199711, bod 36).

44 Předkládající soud podotýká, že rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3. dubna 2012, Boulois v. Lucembursko (CE:ECHR:2012:0403JUD003757504), na který Soudní dvůr odkazuje v bodě 85 rozsudku ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629), jakož i další rozsudky ESLP, na které tento soud odkazuje v bodě 87 prvně jmenovaného rozsudku, se týkal zadržených osob, na jejichž podnět bylo zahájeno řízení o dočasném přerušení výkonu trestu, zrušení předběžného zadržení, umístění do zařízení se zvýšenou ostrahou a amnestie.

45 Předkládající soud dále uvádí, že Komise pro lidská práva rozhodla, že i řízení o odvolání odkladu výkonu trestu odnětí svobody nebo rozhodnutí o podmíněném propuštění nespadá do působnosti čl. 6 odst. 1 EÚLP. V takových řízeních se totiž nerozhoduje o občanských právech nebo závazcích či o oprávněnosti trestního obvinění (Komise pro lidská práva, 5. října 1967, X. v. Spolková republika Německo, CE:ECHR:1967:1005DEC000242865; 6. prosince 1977, X. v. Švýcarsko, CE:ECHR:1977:1206DEC000764876, a 9. května 1994, Sampson v. Kypr, CE:ECHR:1994:0509DEC001977492).

46 Předkládající soud z toho vyvodil závěr, že čl. 6 odst. 1 EÚLP se nevztahuje na taková rozhodnutí o odvolání, jako jsou rozhodnutí dotčená ve věci v původním řízení.

47 Z toho nicméně nutně nevyplývá, že tato rozhodnutí nespadají do působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.

48 Taková rozhodnutí totiž podle něj nemají tutéž povahu jako rozhodnutí dotčená ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629).

49 Dále je toho názoru, že i když čl. 47 druhý pododstavec Listiny reálně odpovídá čl. 6 odst. 1 EÚLP, takže smysl a rozsah práv zakotvených v prvním z těchto ustanovení musí být totožný jako v případě práv zakotvených EÚLP, unijní právo může v souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny poskytovat širší ochranu, než poskytuje uvedený čl. 6 odst. 1.

50 V tomto ohledu předkládající soud uvádí, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že čl. 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 má zaručit vysokou úroveň ochrany (rozsudek ze dne 24. května 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, bod 37, a ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 58).

51 Kromě toho lze tvrdit, že rozhodnutí o odvolání odkladu výkonu zbytku trestu odnětí svobody má pro odsouzeného vzhledem k dopadům na jeho osobní svobodu stejný význam jako „rozsudek, kterým je uložen celkový trest“ a kterým se opětně určuje výše uloženého trestu odnětí svobody, takže tato osoba musí mít z tohoto důvodu možnost uplatnit právo na obhajobu v řízení, v němž může dojít k odvolání odkladu a v němž má soud při přijímání tohoto rozhodnutí prostor pro uvážení (obdobně viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 88).

52 Ačkoli tedy bod 85 rozsudku ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629) naznačuje, že rozhodnutí o odvolání odkladu nespadají do oblasti působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, předkládající soud poukazuje na to, že taková okolnost nemůže být vzhledem k výše uvedenému sama o sobě dostatečným důvodem k rozhodnutí, že se toto ustanovení v projednávaném případě neuplatní.

53 Za těchto okolností se rechtbank Amsterdam (soud prvního stupně v Amsterodamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Byla-li vyžádaná osoba pravomocně odsouzena v řízení, které proběhlo za její účasti a byl-li jí uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl odložen v závislosti na splnění podmínek, je pozdější řízení, v jehož rámci soud bez osobní účasti vyžádané osoby odvolá odklad výkonu tohoto trestu pro nesplnění podmínek a nepodrobení se dohledu a vedení probačního úředníka, ‚soudním jednáním, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí‘, ve smyslu čl. 4a rámcového rozhodnutí [2002/584]?“

K naléhavému řízení o předběžné otázce

54 Předkládající soud požádal o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora.

55 Tento soud na podporu své žádosti uvádí, že S. Ardic je v současné době zadržován v Nizozemsku, dokud nebude rozhodnuto o dalším postupu při výkonu předmětného evropského zatýkacího rozkazu dotčeného ve věci v původním řízení, který na něj vydaly příslušné orgány Spolkové republiky Německo.

56 Předkládající soud kromě toho vysvětluje, že v tomto směru nebude moci přijmout žádné rozhodnutí, dokud Soudní dvůr nerozhodne o předmětné žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Odpověď Soudního dvora na položenou otázku má tedy přímý a určující vliv na délku zadržení S. Ardice v Nizozemsku za účelem jeho případného předání k výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu.

57 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že se tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Lze ji tudíž projednat v naléhavém řízení o předběžné otázce.

58 Co se zadruhé týče kritéria naléhavosti, podle ustálené judikatury Soudního dvora je třeba zohlednit skutečnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její další zadržování závisí na vyřešení sporu v původním řízení. Situaci dotyčné osoby je navíc třeba posuzovat ke dni zkoumání žádosti o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení (rozsudky ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 45 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, bod 72 a citovaná judikatura).

59 V projednávané věci je přitom nesporné, že S. Ardic byl k tomuto dni zbaven osobní svobody. Jeho další zadržení pak závisí na výsledku sporu v původním řízení, jelikož zadržení bylo nařízeno, jak vysvětlil předkládající soud, v rámci výkonu předmětného evropského zatýkacího rozkazu dotčeného ve věci v původním řízení.

60 Za těchto podmínek se pátý senát Soudního dvora dne 12. října 2017 na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodl vyhovět žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení.

K předběžné otázce

61 Úvodem je třeba uvést, že v projednávané věci se sice S. Ardic osobně zúčastnil řízení, v němž byla vydána rozhodnutí, kterými byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody, avšak rozhodnutí o odvolání odkladu dotčená ve věci v původním řízení byla poté přijata v jeho nepřítomnosti.

62 Za těchto podmínek je třeba chápat otázku položenou předkládajícím soudem tak, že jde v podstatě o to určit, zda v případě, že se dotyčná osoba stejně jako ve věci v původním řízení osobně dostavila k trestnímu řízení, v němž soud pravomocně rozhodl o její vině za spáchání trestného činu a uložil jí z toho důvodu trest odnětí svobody, jehož výkon byl následně zčásti odložen na základě splnění určitých podmínek, musí být pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykládán v tom smyslu, že zahrnuje rovněž následné řízení o odvolání tohoto odkladu z důvodu porušení uvedených podmínek ve zkušební době.

63 Pro účely odpovědi na tuto otázku je třeba nejprve připomenout, že pojem „soudním jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, musí být vykládán v Unii autonomně a jednotně bez ohledu na kvalifikaci a hmotněprávní či procesní normy jednotlivých členských států, které se z povahy věci liší (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 65, 67 a 76).

64 Zadruhé Soudní dvůr již rozhodl, že tento pojem musí být chápán tak, že se jím označuje řízení, které vedlo k přijetí soudního rozhodnutí, jímž byla osoba, jejíž předání je požadováno v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, pravomocně odsouzena (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 74).

65 Pokud trestní řízení probíhalo v několika stupních, v nichž byla vydána po sobě následující rozhodnutí, Soudní dvůr zastává názor, že uvedený pojem se vztahuje na poslední stupeň tohoto řízení, v němž soud po posouzení věci z právního i skutkového hlediska pravomocně rozhodl o vině dotčené osoby a odsoudil ji k trestu odnětí svobody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 81, 83, 89, 90 a 98).

66 Soudní dvůr dále upřesnil, že uvedený pojem platí i pro následné řízení, v němž je vydáno soudní rozhodnutí, kterým se pravomocně mění výše jednoho či více trestů, které byly uloženy původně, pokud měl orgán, který posledně uvedené rozhodnutí přijal, v tomto ohledu určitou posuzovací pravomoc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, body 83, 90 a 96).

67 Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že pojmem „rozhodnutí“, který je v něm uveden, je míněno soudní rozhodnutí o odsouzení dotyčné osoby, tj. rozhodnutí, jimiž bylo po posouzení skutkových a právních okolností věci pravomocně rozhodnuto o její vině a případně trestu odnětí svobody, který se jí ukládá.

68 V projednávaném případě je třeba určit, zda rozhodnutí o odvolání odkladu výkonu původně uloženého trestu odnětí svobody lze pro účely aplikace uvedeného ustanovení považovat za rozhodnutí popsané v předchozím bodě.

69 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením nového zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení usiluje o usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí existovat mezi členskými státy v souladu se zásadou vzájemného uznávání (viz rozsudek ze dne 26. února 2013 Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, body 36 a 37; jakož i rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 75 a 76).

70 Uvedené rámcové rozhodnutí za tímto účelem stanoví v čl. 1 odst. 2 pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou až na výjimečné okolnosti výkon takového rozkazu odmítnout pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584 a výkon evropského zatýkacího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí. Zatímco výkon evropského zatýkacího rozkazu tedy představuje pravidlo, odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána striktně (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 50 a citovaná judikatura).

71 Pokud jde konkrétně o článek 4a rámcového rozhodnutí 2002/584 vložený článkem 2 rámcového rozhodnutí 2009/299, toto ustanovení omezuje možnost odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu a obsahuje přesné a jednotné vymezení podmínek, za kterých nelze odmítnout uznání a výkon rozhodnutí vydaného v soudním jednání, kterého se dotčená osoba osobně nezúčastnila (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 53 a citovaná judikatura).

72 Na základě tohoto ustanovení je vykonávající justiční orgán povinen – bez ohledu na nepřítomnost dotyčné osoby na jednání soudu, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí – evropský zatýkací rozkaz vykonat, je-li zjištěno, že nastala jedna z okolností uvedených v odst. 1 písm. a), b), c) nebo d) tohoto článku (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 55).

73 Uvedené ustanovení má tedy za cíl zlepšit justiční spolupráci v trestních věcech tím, že harmonizuje podmínky výkonu evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem výkonu rozsudků vydaných v nepřítomnosti, což z povahy věci usnadňuje vzájemné uznávání soudních rozhodnutí mezi členskými státy. Zároveň toto ustanovení posiluje procesní práva osob v trestním řízení tím, že jim zaručuje vysokou úroveň ochrany díky respektování jejich práva na obhajobu, které odvozují od práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 EÚLP (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. února 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, bod 51, a ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 58 až 60).

74 Soudní dvůr za tím účelem dohlíží na to, aby byl čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán a uplatňován způsobem, který je v souladu s požadavky zakotvenými v čl. 6 EÚLP a související judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 78 až 80, a ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, body 87 až 89).

75 Ačkoli se tedy článek 6 EÚLP v plném rozsahu vztahuje na soudní rozhodnutí, kterým je osoba pravomocně odsouzena a je jí uložen trest odnětí svobody, podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva se toto ustanovení nevztahuje na otázky týkající způsobů výkonu trestu odnětí svobody či jeho uplatnění (v tomto smyslu viz rozsudky ESLP ze dne 3. dubna 2012, Boulois v. Lucembursko, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, bod 87; ze dne 25. listopadu 2014, Vasilescu v. Belgie, CE:ECHR:2014:1125JUD006468212, bod 121, a ze dne 2. června 2015, Pacula v. Belgie CE:ECHR:2015:0602DEC006849512, bod 47).

76 Jinak je tomu pouze v případě, že v návaznosti na rozhodnutí o vině dotčené osoby, kterým byla odsouzena k trestu odnětí svobody, je novým soudním rozhodnutím změněna povaha či výše původně uloženého trestu, k čemuž dochází, je-li trest odnětí svobody nahrazen vyhoštěním (rozsudek ESLP ze dne 15. prosince 2009, Gurguchiani v. Španělsko, CE:ECHR:2009:1215JUD001601206, body 40, 47 a 48) nebo dojde-li k prodloužení doby vazby (rozsudek ESLP ze dne 9. října 2003, Ezeh a Connors v. Spojené království, CE:ECHR:2003:1009JUD003966598).

77 Ve světle výše uvedeného je tedy třeba konstatovat, že pro účely čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 se v něm uvedený pojem „rozhodnutí“ nevztahuje na rozhodnutí o výkonu či uplatnění původně uloženého trestu odnětí svobody, ledaže cílem a důsledkem tohoto rozhodnutí je změnit povahu nebo výši uvedeného trestu a orgán, který jej vydal, měl v tomto ohledu prostor pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 78 až 80, jakož i ze dne 10. srpna 2017, Zdziaszek, C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, body 85, 90 a 96).

78 Pokud jde konkrétně o taková rozhodnutí o odvolání odkladu původně uloženého trestu odnětí svobody, jako jsou rozhodnutí dotčená ve věci v původním řízení, ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že tato rozhodnutí v tomto případě neměla vliv na povahu ani na výši trestů odnětí svobody uložených původními rozsudky, kterými byl dotčený pravomocně odsouzen a které byly základem pro vystavení evropského zatýkacího rozkazu, jehož výkonu se německé orgány domáhají v Nizozemsku.

79 Účelem řízení, v nichž byla vydaná uvedená rozhodnutí o odvolání, totiž nebyl meritorní přezkum, nýbrž se týkala pouze důsledků, které je třeba z hlediska uplatnění původně uložených trestů, jejichž výkon byl následně částečně odložen na základě splnění určitých podmínek, vyvodit z toho, že odsouzený nedodržel uvedené podmínky v průběhu zkušební doby.

80 Podle relevantní vnitrostátní právní úpravy může příslušný soud v této souvislosti pouze určit, zda je taková okolnost důvodem k tomu, aby byl odsouzený povinen vykonat část, resp. celý trest odnětí svobody, který mu byl původně uložen a jehož výkon byl později zčásti odložen. Jak generální advokát uvedl v bodě 71 svého stanoviska, tento soud sice má v tomto ohledu prostor pro uvážení, avšak nikoli v otázce výše či povahy trestu uloženého dotyčnému, nýbrž pouze stran toho, zda a případně za jakých dalších podmínek má být odklad odvolán či nikoli.

81 Taková rozhodnutí o odvolání odkladu, jako jsou rozhodnutí dotčená ve věci v původním řízení, tedy mají za následek pouze to, že dotčená osoba musí maximálně vykonat zbytek trestu, který jí byl původně uložen. Je-li jako ve věci v původním řízení odklad odvolán v celém rozsahu, odsouzení znovu vyvolává všechny účinky a určení výše zbývajícího trestu je čistě otázkou vyčíslení dní strávených ve výkonu trestu, které jsou poté jednoduše odečteny z celkové délky trestu uloženého pravomocným odsuzujícím rozsudkem.

82 Za takových podmínek a vzhledem k tomu, co bylo uvedeno v bodě 77 tohoto rozsudku, se čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 nevztahuje na taková rozhodnutí o odvolání odkladu, jako jsou rozhodnutí dotčená ve věci v původním řízení, neboť tato rozhodnutí nemění povahu ani výši trestů pravomocně uložených odsuzujícím rozsudkem.

83 Ačkoli nelze popřít, že odvolání odkladu může mít dopad na situaci dotčené osoby, nic to nemění na tom, že tato osoba si nemůže nebýt vědoma důsledků plynoucích z porušení podmínek, na jejichž plnění závisí umožnění takového odkladu.

84 V tomto případě navíc právě skutečnost, že dotčený opustil německé území a porušil tím jednu z podmínek, na jejichž splnění odklad výslovně závisel, vedla k tomu, že jej příslušné německé orgány nemohly osobně uvědomit o zahájení řízení týkajícího se možného odvolání původního odkladu a potažmo o přijetí rozhodnutí o odvolání odkladu dotčených ve věci v původním řízení bez jeho účasti.

85 Nicméně i v případě, kdy se, stejně jako ve věci v původním řízení, odsouzený, jehož se týká rozhodnutí o odvolání odkladu, osobně nezúčastnil řízení, v němž bylo toto rozhodnutí přijato, neztrácí tato osoba veškerá práva, jelikož relevantní vnitrostátní právní úprava stanoví možnost vyslechnut tuto osobu soudem *a posteriori*, tento soud musí po takovém slyšení rozhodnout, zda je třeba rozhodnutí o odvolání odkladu výkonu trestu změnit.

86 Jak vyplývá z bodů 75 až 77 tohoto rozsudku, relevantním kritériem, které může být jednotně uplatňováno, je v rámci čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 v každém případě povaha „rozhodnutí“ ve smyslu uvedeného článku.

87 Jak již bylo uvedeno v bodě 70 tohoto rozsudku, širší výklad pojmu „rozhodnutí“ ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 než výklad ve smyslu bodu 77 téhož rozsudku by navíc mohl ohrozit účinnost mechanismu evropského zatýkacího rozkazu.

88 Je třeba dále dodat, že výklad, který Soudní dvůr podal v uvedeném bodě 77, implikuje pouze to, že rozhodnutí, které se týká pouze výkonu nebo uplatnění pravomocného trestu odnětí svobody uloženého v trestním řízení a nemá vliv na výrok o vině nebo o povaze a výši tohoto trestu, nespadá do působnosti čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, takže to, že se dotyčná osoba osobně nezúčastnila řízení, v němž bylo vydáno toto rozhodnutí, není platným důvodem pro odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

89 Jak však uvedl generální advokát v bodech 76 a 77 svého stanoviska a jak ostatně výslovně vyplývá z čl. 1 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2009/299, tento výklad v žádném případě neznamená, že se členské státy mohou zprostit povinnosti respektovat základní práva a obecné právní zásady zakotvené v čl. 6 SEU, včetně práva osob, vůči nimž je vedeno trestní řízení, na obhajobu, či povinnosti zajistit, že tyto práva a zásady budou dodržovat soudní orgány.

90 Taková povinnost právě posiluje vysokou míru důvěry, která musí existovat mezi členskými státy, a potažmo zásadu vzájemného uznávání, na níž spočívá mechanismus evropského zatýkacího rozkazu. Uvedená zásada totiž spočívá na vzájemné důvěře mezi členskými státy v to, že jejich vnitrostátní právní řády mohou zajistit rovnocennou a účinnou ochranu základních práv uznaných na úrovni Unie (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 30. května 2013, F., C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, body 49 a 50, jakož i ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, body 77 a 78).

91 V této souvislosti a v duchu účinné soudní spolupráce v trestních věcech musí vystavující a vykonávající justiční orgány plně využívat nástroje upravené konkrétně v čl. 8 odst. 1 a článku 15 rámcového rozhodnutí 2002/584 s cílem podpořit vzájemnou důvěru stojící na pozadí této spolupráce.

92 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že v případě, že se dotčená osoba osobně zúčastnila trestního řízení, v němž bylo vydáno pravomocné soudní rozhodnutí o vině za spáchání trestného činu a byl jí uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl následně zčásti odložen na základě splnění určitých podmínek, pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje následné řízení o odvolání tohoto odkladu z důvodu porušení uvedených podmínek ve zkušební době za předpokladu, že rozhodnutí o odvolání odkladu přijaté v tomto řízení nemění povahu ani výši původně uloženého trestu.

K nákladům řízení

93 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

V případě, že se dotčená osoba osobně zúčastnila trestního řízení, v němž bylo vydáno pravomocné soudní rozhodnutí o vině za spáchání trestného činu a byl jí uložen trest odnětí svobody, jehož výkon byl následně zčásti odložen na základě splnění určitých podmínek, pojem „soudní jednání, ve kterém bylo vydáno dané rozhodnutí“, ve smyslu čl. 4a odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje následné řízení o odvolání tohoto odkladu z důvodu porušení uvedených podmínek ve zkušební době za předpokladu, že rozhodnutí o odvolání odkladu přijaté v tomto řízení nemění povahu ani výši původně uloženého trestu.

Podpisy.